

Hạ Đỏ Có Chàng Tới Hỏi Em Thơ Chị Đẹp Em Đâu

Mùa Xuân đến chớp nhoáng / sau mùa Đông lê thê! Mấy hôm nay...mùa gì? Thấy như đang vào Hạ...

Hạ đang là Hạ đỏ / bởi hoa vông nở nhiều. Phải chi có người yêu / mình hôn nàng một miếng!

Tháng Tư chim én liệng / trời Santa Barbara...thành phố đó hơi xa / thành phố mình đang ở!

Nghĩa là sao cũng nhớ / mà nhớ gì cũng buồn! Một tiếng gọi Quê Hương / sao lòng cứ ngào nghẹn?

Thẹn chớ đời lính chiến / xếp xó thời tàn phai...Thương nhớ dấu lai rai / nhưng không hề thỉnh thoảng!

Nghĩ mình còn lãng mạn / ôi yêu đời xiết bao...Mây trắng bay trên cao...áo dài ơi xưa lắm...

Áo dài em phơi nắng / nắng vàng bông hoa vang / gió bay buồn lang thang / vang vang trời biệt biệt...

Thơ mình luôn thảm thiết / chắc mình sắp xong chăng? Rồi mình thành cố nhân / của ai, chắc không có!

Em đang nhìn đồng cỏ, cỏ Tùng Nghĩa phải không? Cỏ ở đâu màu hồng / đỏ mà em nói đúng...

Bao giờ về thung lũng / Thái Phiên đi bên em / dừng lại anh bế em / thổi bay lên đỉnh núi?

Bao giờ anh hết tội / là yêu em vô cùng? Bao giờ anh lại bằng / em như năm mười sáu?

Con sông xanh hư ảo / bây giờ thành ảo huyền...nhớ đôi má em duyên / nắng nghiêng chiều cổ tích!

Buồn tay xé tờ lịch / xé thời gian xé tung...xé đã mấy mùa Đông...lạnh lùng thơ thể đó!

Em không đi ngang ngõ / để mà thấy hoa vàng...thấy dấu than nằm ngang / trên chân mày mộng mị!

Em là hai Thế Kỷ! Em là em Muôn Năm...Em ơi anh nói thầm. Anh nói thầm nói thầm...

Trần Văn Lệ